

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 5 czerwca 2017 roku w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty InSecura z siedzibą w W. przeciwko H. B. o zapłatę, sygn. akt XVIII C 1533/17 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi: 1) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.389,74 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 marca 2017 roku do dnia zapłaty, jak również kwotę 549 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, 2) oddalił powództwo w pozostałym zakresie, 3) nadał wyrokowi w pkt. 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w zakresie w jakim oddalone zostało powództwo i w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wniosła strona powodowa.

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie prawa materialnego:

- art. 58 § 1 k.c. w zw. art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 359 § 2¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 r. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wskutek błędnego uznania, że określona w § 2 ust. 1 umowy pożyczki z dnia 26.10.2010 r. o numerze (...) prowizja za obsługę pożyczki w domu zmierza do obejścia prawa w zakresie przepisów o odsetkach maksymalnych oraz pozostaje sprzeczna z zasadami współzycia społecznego, podczas gdy przedmiotowa należność stanowi rodzaj kosztów związanych z obsługą umowy pożyczki, wobec czego przepisy dotyczące odsetek maksymalnych nie znajdują zastosowania względem ww. należności.

- art. 58 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wskutek błędnej wykładni zapisu umowy pożyczki z dnia 26.10.2010 r. o numerze (...), zawartego w § 2 ust. 1 dotyczącego prowizji za obsługę pożyczki w domu przejawiającej się w uznaniu, iż ww. opłata jest zbyt wysoka, a tym samym jej naliczanie stanowi naruszenie zasad współzycia społecznego, podczas gdy z ustawy o kredycie konsumenckim wynika możliwość zamieszczania w umowach pożyczki zapisów umożliwiających naliczanie tego rodzaju opłat, a zatem obciążanie nimi pożyczkobiorcy należało uznać za dopuszczalne,

- art. 385¹ § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w realiach sprawy przejawiające się w uznaniu, iż § 2 ust. 1 umowy pożyczki z dnia 26.10.2010 r. o numerze (...) uprawniający do naliczenia i dochodzenia przez powoda prowizji za obsługę pożyczki w domu stanowi klauzulę abuzywną, podczas gdy przedmiotowe postanowienie nie kształtuje prawa i obowiązku konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz nie narusza jego interesów.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszej kwoty 1.138,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23.03.2017 r do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej art. 233 k.p.c.

Bezzasadne są zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że postanowienia dotyczące obsługi pożyczki w domu, stanowią niedozwoloną klauzulę umowną, rażąco naruszającą interesy konsumenta, przy czym w materiale dowodowym brak było podstaw do

przyjęcia, że tego rodzaju zapis w umowie został uzgodniony indywidualnie z pozwanym i że pozwany miał jakikolwiek wpływ na jego treść. W sytuacji, gdy kwota pożyczki ustalona była na 5.132 zł, trudno przyjąć zasadne twierdzenie, że pozwany w sposób racjonalny wyraziła zgodę na pokrycie kosztów obsługi pożyczki w domu w kwocie 1.138,65 zł, w sytuacji, gdy kwota ta stanowiła ok. 25 % kwoty pożyczki. Zwłaszcza, że pozwanemu potrącono z kwoty pożyczki kwotę 236,82 zł tytułem opłaty wstępnej za czynności związane z zawarciem umowy pożyczki. W tym stanie rzeczy, tego rodzaju postanowienie umowne nie wiąże konsumenta (art. 385¹ § 1 i 2 k.c.).

Wbrew pogładowi skarżącego, w ocenie Sądu Okręgowego nie ma żadnych podstaw do zasądzenia na rzecz strony powodowej kwoty 1.138,65 zł z tego tytułu.

Sąd Okręgowy w pełni podziela w tym zakresie szerokie i wyczerpujące uzasadnienie tej kwestii zaprezentowane przez Sąd I instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.